

den tvungne Voldgift og en Grund til, at den tvungne Voldgift er sygnet hen i Australien. Men den højtærede Statsminister benægter det, det er nok for ham. Han benægter ogsaa, at der i hans Tale i Oslo var noget som helst, der strider mod den Opfattelse, han nu gør gældende. Jeg opfordrer til endnu en Gang at gennemlæse Citatet. Men saa siger baade den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Rode, at jeg har ikke læst videre. Jo, det er netop det, jeg har. I de senere Udtalelser siger den højtærede Minister — jeg skal sammenfatte det i største Korthed — saadant noget som: Jeg vil ikke nægte, at Voldgift kan antage andre Former i en Fremtidsstat, hvor det hele Retsforhold er anderledes udviklet, og hvor de socialøkonomiske Ideer er gennemført paa rette Maade; der kan ogsaa Voldgiftstanken optræde under andre Former, men under de nuværende Forhold er det en Utopi. Saa den højtærede Statsministers senere Bemærkninger staar i den bedste Samklang med de første. De første tog alene Sigte paa det, som det her alene kommer an paa, nemlig paa Forholdet i det bestaaende Samfund.

Den højtærede Statsminister vilde ligeledes benægte, at der kunde komme Konsekvenser af den tvungne Voldgift, naar det var en enkeltstaaende Foranstaltning, sigtende paa en bestemt begrænset Tid. Men de vidtgaende Konsekvenser, som jeg nævnte, at Statsministeren selv havde angivet nødvendig maatte følge af tvungen Voldgift, anførte han netop i Forhold til den begrænsede tvungne Voldgift, som i 1922 var foreslaaet af det ærede Medlem Hr. Rode. Hans Bemærkninger tog tydeligt Sigte paa dette Forslag, idet han sagde, at hvis noget saadant skulde gennemføres, saa maatte det medføre de og de Konsekvenser, nemlig Prisfastsættelse, Avancebegrænsning og alt det øvrige, jeg citerede af Statsministerens Ord.

Men den højtærede Statsminister overtraf næsten sig selv i at benægte, da han ogsaa benægtede, at der var nogen Modsetning mellem hans Opfattelse og det ærede Medlems Hr. Sundbos Tale i Esbjerg. Det ærede Medlem Hr. Sundbos Tale i Esbjerg holdtes jo, som jeg nævnte, den 5. Juni, og han tog altsaa ganske ekspres Sigte paa den lige i Øjeblikket bestaaende Situation; det var ikke et almindeligt teoretisk Foredrag, det ærede Medlem der holdt. Der sagde han — for at gentage det —: Rigsdagen kunde maa-

ske vedtage en Lov om tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder, men en saadan vil vi ikke vide af; det har nemlig vist sig i andre Lande, at en saadan Lov har været mod Arbejderne, saa deres Organisationer svækkes derved. Det, siger den højtærede Statsminister, stemmer ganske udmærket med hele hans Opfattelse. Saa ved jeg slet ikke, hvor vi er henne.

Med Hensyn til de mange Betragtninger, den højtærede Statsminister fremsatte angaaende Nødvendigheden af for det danske Samfunds Skyld øjeblikkelig at skride ind med denne provisoriske Lovgivning, saa gaar den højtærede Statsminister jo der stadig udenfor det, der er Sagens Kærne. Han fremhæver den store økonomiske Fortræd, der kunde voldes Landbruget ved, at deres Produkter ikke kunde komme af Sted, og Tabet paa det engelske Marked o. s. v., men det, den højtærede Statsminister skulde gøre Rede for, navnlig overfor Forpagter Theilmanns klare Udtalelser, er, hvilken stor Kalamitet der kunde være fulgt af at vente de 2—3 Dage, som var nødvendige for at indkalde Rigsdagen. Det er det, den højtærede Statsminister skal gøre Rede for, men det kan han ikke (*Statsministeren* [Stauning]: Det har jeg jo gjort 2—3 Gange)...nej, det kan Ministeren ikke, for det fremgaar tydeligt af Forpagter Theilmanns Tale, at der vilde intet Tab være paafulgt for det danske Landbrug ved at vente de 2—3 Dage.

Men saa er der ogsaa et Spørgsmaal af praktisk Betydning i den Sag, vi her taler om: Hvad kunde der ventes som Konsekvens af den Foranstaltning, den højtærede Statsminister greb til? Og der er det, jeg klart og tydeligt har bevist, at der kunde ikke ventes andet end, at det hele havde opløst sig i fuldstændigt Kaos, og alle Forhold var blevet langt værre, end de var tidligere. Det ærede Medlem Hr. Rode sagde saa rørende, at Voldgifts- og Retstanken voksede en stille Vækst under denne Arbejdskonflikt, og denne stille Vækst kunde vi tunghøre Venstremænd ikke høre. Jeg vil ogsaa gerne indrømme, at den ulykkelige Arbejdskonflikt ganske naturligt fremkaldte Tanken om en Voldgiftsinstitution, men vel at mærke en Voldgiftsinstitution, som de stridende Parter selv var gaaet ind under og derfor vilde bøje sig for. Derfor biligede jeg fuldstændig de Forsøg, den højtærede Statsminister gjorde i Maj Maaned for at faa en saadan frivillig